

HIBÁTLAN HAJNALOK

navigáció nélkül lavíroztunk
a hétköznapi taposóaknái között
próbáltam megfejteni természeted
bekeretezett képeknek öltözve
a múlt kísértetei csüngtek a falakon
sterilizált emlékek
kapaszkodás és kétségbeesés
őrjöngve örvénylő összevisszaság
s azok a hibátlan hajnalok
az a sok véletlenszerű találat
amiről egy Moszkvából hozott
bakelit lemezen Viszockij énekelt...
valahogy folyton orosz szakos
lányokat sodort utamba a sors
mosatlan kávéscsészék az asztalon
s a feltúrt ágy melege
az egymásba olvadó meztelenség
és a mozdulatokat diktáló dallamok
ahonnan szökni már nem lehet
hámozd ki félszeg bugyijából
hörpintsd fel ne törődj semmivel
– véletlenszerűen buggyanó szavak
melyekből egyetlen tárgyasult
mondat sem születhetett
csak a mindent kívánó áhítat
s az az egyetlen eltévedt pillanat

VERSENYEINK

verseny folyik
a hazugságok orrhosszal vezetnek
megalázottan kullognak töredékeink
a múlt idejűvé nyesett álmok
a sorszámmért kuncsorgó ígéretek
a kitakart múlt a befejezett jövő
a hiányos szerkezetű gyáva mondatok
s a célegyenesben hiába oszlik a homály
– egy hibás nyelvtani rendszerből
startoltunk ahol nem nyerhetnek a
cserepadon szorongó edzés hiányos tegnapok

ZUHANÁSOK

álmodtad nemegyszer
hogyan tehetetlenül zuhansz... nem tudtad
honnán hová csak a mindent magába szippantó
örvénylő mélységet érezted és a borzongató
szorongást... pocsék dolog kiszolgáltatottan
belehullani egy egészségtelenül rideg
tudattalanba ami lefejt rólad a kivárásokat
és komollyá teszi a félelmet
a nemakarást és zsugorivá nyövi
a gyermekkort mert onnantól semmit
sem lehet rettegés nélkül megélni
nem haboztál hát váltani
amikor barátnőd gesztusaiból
kiérezted a szomjúságot
s bár tudtad hogy a látszatot megélni
nem lehet mégis dereglyének képzeltek
a part menti nádasba rejtett stéget
és tovább evezteél akkor is
amikor már a tengerhez értetek

a kamasz öröm sirályként vijjogott
egymás testéről szürcsöltétek
a harmatcseppbe sűrült ízeket
persze ez is csak egynyári kalandnak bizonyult
a képzelet hamar gellert kapott
ám titkon néha mégis visszazöksz oda
ahol anarchista ösztönök a végtelent
elrabolták tőletek

JÁTÉKAINK

némafilmünkben ott ücsörögsz
a kertvégi diófa árnyékában
ráőregedve a madárcsicsergésre
ebben a játékban csak veszíteni lehet
és akkor is vége ha újra számolod
Isten fogaival tépi ki
a tegnapot
semmi sem marad
csak a kipréselt emlékezet
izgatottan törülgeted a homlokod
küzdeni vágysz
mint amikor még játékháború dúlt
a ligeti betyárok között
makkal tobozzal dobálóztatok
hogy az ostorpattintásnyi enyészetben
elússzon minden
a sebek behegedtek
de foltot hagytak az emlékeken
hiába ragadod meg a kezem
már nem segíthetek
nézem a messze hunyorgó szarkalábakat
öröklejártú hitel maradsz
egy kertvégi rejteken